

Arrest

nr. 314 487 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 26 juni 2023.

1.2. Op 28 februari 2024 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 28 maart 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T. D. A. F., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op [...] augustus 1995. U bent geboren in Valledupar, de hoofdstad van het Colombiaanse departement Cesar, waar u altijd gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Colombia. In Colombia hebt u een diploma als sporttrainer behaald aan de universiteit. U gaf hierna les als docent bij twee verschillende instituten. Sinds 5 juni 2023 bent u gehuwd met T. V. D. T. (OV: [...] / CG: [...]). Naast uzelf en uw partner bevindt ook uw schoonbroer T. V. W. D. (OV: [...] / CG: [...]) zich in België. Uw moeder en zus wonen op heden nog in Valledupar. Met uw vader, die in Becerril woont, hebt u al jaren geen contact meer omwille van de scheiding tussen uw ouders.

In 2001 werden uw grootouders, aan moederskant, die op een boerderij in Casacara, binnen het departement Cesar, woonden ontheemd door de FARC. De FARC hadden toen namelijk, omdat uw grootouders weigerden in te gaan op hun uitnodigingen voor hun vergaderingen, gezegd dat zij dienden te vertrekken vandaar omdat ze anders alle vrouwen zouden doden en de mannen, waaronder u, gingen rekruteren. In januari of februari 2022 beslisten u, uw neef en drie ooms om terug te keren naar de boerderij en er vee te plaatsen zodoende het nieuw leven in te blazen. Jullie dachten dat de FARC daar niet langer zouden zijn omdat het gebied volgens de overheid bevrijd was maar toen jullie daar aankwamen met wat koeien botsten jullie op een controlepost van de FARC, die op een veertigtal meter voor jullie boerderij lag. Jullie werden enkele uren vastgehouden en ondervraagd door de FARC-dissidenten waarna ze jullie vee en spullen namen en jullie vervolgens vrijlieten op voorwaarde dat jullie niet meer zouden terugkeren naar daar. Door dit voorval waren jullie bang geworden en jullie besloten vervolgens om een klacht te gaan indienen in de nabijgelegen gemeente Codazzi. Jullie besloten daarna om niet meer terug te keren naar de boerderij en dachten dat er verder niks meer zou gebeuren. Op 3 maart 2022 ontving u echter een brief van de FARC-dissidenten waarin stond dat zij u wilden rekruteren. Na deze brief werd u ook opgebeld door deze personen. U wou een klacht gaan indienen in Valledupar maar dit was niet mogelijk omdat u reeds in Codazzi een klacht was gaan indienen. Op 20 mei 2022 werd nog een brief geleverd maar ditmaal was deze gericht aan uw familie aan moederszijde maar vooral met de nadruk op u, uw ooms en uw neef. In 2023 trof u uw motor aan met krassen en banden die lek waren en toen besloot u om geld te sparen zodoende het land te verlaten.

Samen met uw vrouw verliet u Colombia op 19 juni 2023 en u diende een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 26 juni 2023.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u gerekruteerd of gedood te worden door de FARC-dissidenten. Alseek vreest u mogelijks problemen te krijgen omwille van uw vader zijn politieke activiteiten. Zo was hij destijds ooit kandidaat-burgemeester bij de lokale verkiezingen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uw origineel rijbewijs, fotokopieën ter staving van uw familie hun ontheemding, een fotokopie van verklaringen die jullie hebben afgelegd bij het commissariaat van Codazzi en drie fotokopieën van de bedreigingen die u en uw familie ontvingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest gerekruteerd of gedood te worden door FARC-dissidenten in Colombia. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u voor uw vertrek problemen gekend zou hebben met FARC-dissidenten.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat het CGVS in casu niet betwist dat uw grootouders destijds, in 2001, verdreven werden van hun boerderij door de FARC (CGVS, p. 7-8). Ter staving hiervan legt u verschillende documenten voor die dateren van 2015 en 2019 (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Echter dient het opgemerkt te worden dat het niet weet te overtuigen dat u en enkele familieleden in 2022 teruggekeerd zouden zijn naar de boerderij waarvan uw grootouders in 2001 verdreven werden (CGVS, p. 8). Zo mag het onder meer ten stelligste verbazen dat jullie het niet nodig vonden om eerst eens na te gaan of jullie daadwerkelijk konden terugkeren naar de boerderij alvorens daar effectief naartoe te trekken met vee en materiaal (CGVS, p. 8-9). Nochtans kan verwacht worden dat als u na zoveel jaren, eenentwintig jaar in dit geval, wil terugkeren naar een plaats dat je eerst een nagaat of een terugkeer wel effectief mogelijk is. Dat

jullie echter al met koeien en materiaal naar de boerderij gingen om dan vast te stellen dat er op veertig meter voor de ingang van de boerderij een controlepost van FARC-dissidenten was is absurd (CGVS, p. 9). Dergelijk gedrag van u en uw familieleden valt geenszins te rijmen met de door u geschetste situatie. Het is immers erg onlogisch dat u en uw familieleden zo impulsief te werk zouden gaan terwijl uw grootouders destijds gevlucht waren omdat hun leven op het spel stond.

Daarenboven werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot wanneer u teruggekeerd zou zijn naar de boerderij. Zo verklaarde u bij DVZ, op 29 augustus 2023, dat u en uw familieleden in juli 2022 geprobeerd hadden om terug te keren naar de boerderij (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Echter verklaarde u bij het CGVS, op 28 februari 2024, dat jullie begin 2022 waren teruggekeerd naar de boerderij (CGVS, p. 10). Dat u er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen over wanneer u teruggekeerd zou zijn naar de boerderij is opvallend en wekt veeleer het vermoeden dat u en uw familie helemaal niet teruggekeerd zijn, laat staan dat jullie hierdoor problemen gekregen zou hebben. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat deze kan situeren in de tijd wanneer zijn problemen begonnen zijn, in casu quod non. Deze en voorgaande vaststelling doen reeds op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat het CGVS zich ernstige vragen stelt omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat de FARC-dissidenten gesteld zouden hebben. Zo is het immers bijzonder onlogisch dat zij jullie, nadat ze u en uw familieleden hadden weggestuurd van de boerderij, nog zouden viseren. Zo verklaart u immers dat ze jullie daar niet opnieuw in de buurt van de boerderij wilden zien toen ze jullie lieten gaan (CGVS, p. 9). Dat diezelfde FARC-dissidenten u dan nadien, in maart 2022, een brief toestuurden waarin stond dat zij u wilden rekruteren en anders een aanslag zouden plegen op uw leven houdt weinig steek (CGVS, p. 8, 10). Er kan nochtans verwacht worden dat als FARC-dissidenten jullie vrijlaten dat ze jullie nadien verder niet zouden lastigvallen zonder dat daarvoor een nieuwe aanleiding is, laat staan dat ze jullie zouden opsporen tot in een stad die op anderhalf uur rijden van hun locatie ligt (CGVS, p. 11).

Dat de FARC-dissidenten u, uw ooms en neef dan bovendien ook nog eens zouden willen rekruteren onder dwang is merkwaardig (CGVS, p. 4, 8). Op dat moment was u immers al zeventwintig jaar oud. Dat de FARC-dissidenten personen die ze eigenlijk beschouwen als hun tegenstanders zouden willen inlijven is bijzonder onlogisch en komt dan ook weinig geloofwaardig over.

Voorts is het bijzonder onlogisch dat er tussen de bedreigingen veel tijd zat en verder niks gebeurde. Nochtans blijkt dat de FARC-dissidenten u wel degelijk wisten te vinden.

Zo ontving u de eerste bedreiging bij u thuis op 3 maart 2022 (CGVS, p. 10). Dat u toen een volgende brief ontving op 20 mei 2022 en daarna telefonisch gecontacteerd werd op 7 augustus 2022 door hen is opvallend gelet op het feit dat daartussen en daarna niks meer gebeurd is (CGVS, p. 11). Nochtans hadden de FARC-dissidenten aan de telefoon gezegd dat zij u afwisten van uw werk en alles over uw leven wisten (CGVS, p. 11). Bijgevolg kan verwacht worden dat u wel eens fysiek benaderd geweest zou zijn door hen alvorens uw vertrek in juni 2023, in casu quod non. Dat de FARC-dissidenten nooit iets jegens u gedaan zouden hebben in een periode van anderhalf jaar is weinig aannemelijk gelet op de door u geschetste situatie. Ook deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Wat uw motor betreft, die eens beschadigd werd in 2023, kan niet aangenomen worden dat dit door toedoen was van de FARC-dissidenten (CGVS, p. 8, 10). Zo zou u na dit vandalisme langs geweest zijn bij de politie maar ze vertelden u daar dat dit waarschijnlijk gewoon vandalen waren omdat er in de stad erg veel criminaliteit was waardoor het dus als iets alledaags beschouwd werd (CGVS, p. 13). Vermoedelijk had dit voorval dan ook helemaal niks te maken met uw problemen, in tegenstelling tot hetgeen u beweert. Er kan immers verwacht worden dat de FARC-dissidenten u in 2023 eerder fysiek zouden belagen indien zij u al sedert maart 2022 aanmaanden om hen te vervoegen.

Tevens de vaststelling dat uw familieleden, zoals uw moeder, ooms en neven, daar op heden nog steeds wonen en verder geen problemen gekend hebben is opvallend (CGVS, p. 6, 11, 12). Er kan nochtans verwacht worden dat de intensiteit van hun problemen enkel zou toenemen naar verloop van tijd indien uw verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid. Dat u bovendien weggevlucht bent van daar en dat de FARC-dissidenten dit klaarblijkelijk weten, gelet op de inhoud van het derde pamflet, is een reden temeer voor hen om uw familieleden te viseren (CGVS, p. 8, 11). Dat uw familieleden gewoon kunnen verder gaan met hun leven in Colombia is zeer onlogisch gelet op de door u geschetste situatie, hetgeen nogmaals de ongelooftwaardigheid van jouw verklaringen in de verf zet.

Dat jullie trouwens, na het indienen van een klacht bij het commissariaat van Codazzi, geen verdere hulp gezocht hebben in Colombia is weinig ernstig. Nochtans kan verwacht worden dat alle beschermingsmogelijkheden uitgeput worden alvorens de drastische beslissing genomen wordt om het land te ontvluchten. U stelt niet naar het openbaar ministerie gegaan te zijn omdat dit te lang duurt. Zo stelt u dat er pas een besluit van de overheid over jullie ontheemding, die plaatsvond in 2001, genomen werd in 2015 (CGVS, p. 12). In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Jullie hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming kunt krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt. U toont voorts niet in concreto aan waarom u stelt geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse bevoegde instanties. Ook kan het volgende nog batig worden toegevoegd: volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet overheidsbescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Een verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij alle, in zijn individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid heeft uitgeput, wat in casu niet het geval is (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Dat jullie zonder dit in concreto en met valabele argumenten te ondersteunen, simpelweg verklaren geen vertrouwen te hebben in de Colombiaanse autoriteiten, biedt geen verschoning voor het feit dat jullie geen daadwerkelijke poging ondernomen hebben om bescherming te zoeken in eigen land. Door zonder meer te verwijzen naar een algemene situatie in Colombia brengen jullie geen elementen aan die deze appreciatie kunnen ombuigen. Jullie tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in jullie geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat jullie geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben. Overigens betekent het gegeven dat de bescherming door de overheid doeltreffend dient te zijn, evenwel niet dat deze overheidsbescherming absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door nietoverheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Door geen poging te ondernemen om overheidsbescherming te verkrijgen, blijven jullie in gebreke concreet aan te tonen dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen. **Bovendien, en niet in het minst, doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in geval van een gegronde vrees voor uw leven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.**

Wat de klacht die u hebt ingediend zelf betreft dient opgemerkt te worden dat het louter verklaringen betreffen van uwentwege (Administratief dossier – Groene map, stuk 3). Alsook is het enigszins merkwaardig dat een officiële overheidsinstantie dergelijke klachten nog op papier laat neerschrijven. Hierdoor ziet het voorgelegde document er vrij amateuristisch uit hetgeen de authenticiteit niet ten goede komt. Bijgevolg kan hier niet veel waarde aan gehecht worden zonder dat enig onderzoek gevoerd werd naar de feiten door de bevoegde instanties. Het is trouwens zo dat documenten enkel verklaringen kunnen ondersteunen en niet andersom. Aangezien uw verklaringen niet weten te overtuigen kan dergelijke klacht geen ander licht schijnen op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook de pamfletten die u voorlegt weten geenszins te overtuigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Immers eender wie kan dergelijke pamfletten opstellen en voorleggen. Bijgevolg zijn het ook uw verklaringen die dienen te overtuigen, in casu quod non.

Tot slot stelt u ook problemen te vrezen omwille van uw vader zijn politieke carrière (CGVS, p. 8). Zo zou uw grootvader destijds vermoord zijn omdat hij lid was van een politieke partij en uw vader zou dan later bij diezelfde partij gegaan zijn. U bent echter niet betrokken bij politiek (CGVS, p. 8).

Daarnaast hebt u ook niks meer van contact met uw vader sinds de scheiding die jaren geleden plaatsvond tussen uw ouders (CGVS, p. 6). Alsook hebt u zelfs geen weet van de naam van de politieke partij waarvoor uw vader destijds kandidaat burgemeester was (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan dus allesbehalve aangenomen dat u omwille van uw vader zijn politieke carrière problemen zou kennen, temeer uw vader op heden gewoon nog in Colombia vertoeft. Dat uw vader zijn profiel dus aanleiding zou kunnen zijn voor toekomstige problemen van u is een assumptie die u allesbehalve in concreto aannemelijk maakt. Dat u dergelijk element trouwens opwerpt in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken is weinig ernstig en tast uw algehele geloofwaardigheid aan.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de

afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

De overige documenten die u hebt voorgelegd zijn niet bij machte om de door het Commissariaat-generaal bekomen appreciatie om te buigen. Zo zijn uw paspoort en rijbewijs indicaties van uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in deze beslissing niet betwist wordt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige

incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt vooreerst, met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS over wanneer hij terugkeerde naar de boerderij, dat hij verklaarde dat hij bij de DVZ vertelde dat hij niet meer wist in welke periode van het semester het precies was maar dat hij, toen hij de notities herbekeek hij weer wist dat het in het begin van het jaar was. Hij stelt dat het een algemeen bekend feit is dat het interview op de DVZ kort en bondig is en dat verzoekers er niet in detail kunnen treden met betrekking tot hun problematiek. Hij stelt dat dit ook geldt voor verzoeker wiens verklaringen blijkbaar niet volledig werden genoteerd zoals blijkt uit zijn antwoord bij het CGVS. Er is geen probleem van geloofwaardigheid en de commissaris-generaal schiet tekort in haar samenwerkings- en onderzoekspllicht door geen rekening te houden met de voormelde elementen.

Voorts citeert verzoeker uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij naar de boerderij terugkeerden zonder vooraf na te gaan of zij daadwerkelijk konden terugkeren (NPO, p. 8 e.v.) en stelt dat hieruit helemaal niet kan blijken dat verzoeker impulsief handelde. Ze hebben vijf jaar gewacht om te gaan kijken naar de boerderij en daar aangekomen moesten ze vaststellen dat er nog steeds een post van het FARC stond. Dergelijk handelen is noch onlogisch, noch impulsief, meent verzoeker.

Inzake de motieven in de bestreden beslissing over de onlogische handelswijze van de FARC-dissidenten, betoogt verzoeker dat het CGVS heeft nagelaten hierover bijkomende vragen te stellen om meer duidelijkheid te krijgen en dat dus niet zonder verder onderzoek kan worden besloten dat zijn verklaringen niet aannemelijk zijn.

Waar verzoeker wordt verweten na het indienden van de klacht bij het commissariaat van Codazzi geen verdere hulp meer te hebben gezocht, stelt verzoeker dat dit niet klopt met zijn verklaringen en de gegevens

van het administratief dossier. Hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt dat men hem niet kan verwijten dat hij niet wilde wachten tot hij vermoord werd. Hij stelde dat de overheidsdiensten zeer traag werken en dat hij steeds te horen kreeg dat hij moest wachten, wat ook bevestigd wordt in de informatie die het CGVS zelf heeft bijgebracht (*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*, 15 februari 2021, p. 30). Hij meent dat hij dus wel de nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput en in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Colombia en stelt dat de motieven in de bestreden beslissing hierover in strijd zijn met de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de vredesgesprekken de criminele groeperingen niet belemmeren in hun activiteiten, dat het aantal gewapende confrontaties is toegenomen en dat een zorgwekkend humanitair klimaat werd gecreëerd. Verzoeker citeert uit de COI Focus. "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 20 november 2023 en stelt dat hij wel in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt erkend te worden als vluchteling, minstens dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en ondergeschikt dat de beslissing wordt vernietigd en teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de pro deo aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn beschermingsverzoek onder meer zijn originele Colombiaanse paspoort en rijbewijs voor (AD, documenten voorgelegd door de verzoeker, stukken 1 en 2), die zijn identiteit en Colombiaanse nationaliteit bevestigen, dewelke niet worden betwist. Evenmin is betwist dat verzoeker afkomstig is uit Valledupar, de hoofdstad van het departement Cesar en er tot zijn vertrek met zijn partner woonde.

4.3. Het verzoek om internationale bescherming is vooreerst gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de FARC, die volgens zijn verklaringen hem, zijn neef en drie ooms enkele uren vasthielden toen zij naar de boerderij van verzoekers grootouders teruggingen, waarvan zij in 2001 door de FARC werden verdreven. Nadat zij een klacht indienden ontving verzoeker op 3 maart 2022 nog een brief van de FARC dissidenten waarin stond dat zij verzoeker wilden rekruteren en ontving de familie op 20 mei 2022 een brief gericht aan de familie van moederszijde. In 2023 werd zijn motor beschadigd. Daarnaast vreest verzoeker mogelijke problemen vanwege de politieke activiteiten van zijn vader.

Verzoeker legde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, naast de reeds genoemde documenten ter staving van zijn identiteit en nationaliteit, ook fotokopieën van documenten die betrekking hebben op de ontheemding van zijn familie (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4), een fotokopie van een klacht neergelegd bij het politiecommissariaat van de gemeente Codazzi AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) en fotokopieën van bedreigingen die verzoeker en zijn familie ontvingen AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5).

De fotokopieën van de documenten die betrekking hebben op de ontheemding van verzoekers familie werden door verzoeker toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 3-4). Deze documenten tonen aan dat de grootouders van verzoeker in 2001 door de guerilla werden verdreven van hun boerderij en dat zij door de overheid werden erkend als ontheemden en dat hen een compensatie werd beloofd door de regering in 2019, waarvan verzoeker verklaart dat zij deze nog niet hebben gekregen. Uit de bestreden beslissing blijkt

dat niet ter discussie staat dat verzoekers grootouders een boerderij bezaten en ontheemd werden in 2001 door toedoen van de guerilla.

In de fotokopieën van de pamfletten van FARC-EP van 3 maart 2022 en 20 mei 2022 wordt in het eerstgenoemde pamflet verzoekers naam vermeld en wordt volgens zijn verklaringen gesteld dat hij één van de familieleden is die naar de boerderij zijn teruggekeerd en dat ze weten waar hij woont. Ook in het tweede pamflet wordt verzoekers naam vermeld. Dit pamflet bevat volgens zijn toelichting een bedreiging gericht aan de familie van zijn moeder en een eis dat verzoeker en de anderen die met hem naar de boerderij terugkeerden de FARC zouden vervoegen. De fotokopie van het pamflet van de FARC-EP van 14 januari 2024 vermeldt enkel verzoekers voornaam en stelt volgens verzoekers verklaringen dat zij weten dat hij het land verlaten heeft en dat hij een militair doelwit zal zijn als hij terugkeert (NPO, p. 4). Het eerste en laatste pamflet bevat een zelfde logo en een afbeelding van een doodshoofd boven twee gekruiste geweren, het tweede pamflet bevat een ander logo dan de twee andere pamfletten. Deze documenten zijn kopieën, die in tegenstelling tot de documenten met betrekking tot de ontheemding van verzoekers grootouders niet afkomstig zijn van officiële instanties in Colombia. Verder zijn de bovenste contouren van de vlag in het logo op het eerste en derde pamflet niet gelijk. Gelet op deze vormelijke verschillen en gelet op het feit dat gelet op hun aard dergelijke documenten gemakkelijk na te maken zijn, is de bewijswaarde van de voorgelegde documenten zeer gering.

De fotokopie van de verklaringen bij het commissariaat van Codazzi bevat de verklaringen die verzoeker en zijn familieleden er zelf hebben afgelegd en kan als dusdanig niet volstaan om aan te tonen dat de erin vermelde feiten zich ook daadwerkelijk hebben afgespeeld. Waar hierover in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het enigszins merkwaardig is dat een officiële overheidsinstantie dergelijke klachten nog op papier laat neerschrijven en het er vrij amateuristisch uitziet wat de authenticiteit ervan niet ten goede komt, voert verzoeker geen enkel verweer tegen deze inhoudelijke beoordeling van het document.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij voor zijn vertrek uit Colombia problemen zou gehad hebben met FARC-dissidenten.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat de door verzoeker geschetste manier waarop de problemen met de FARC zouden zijn begonnen weinig aannemelijk is. Uit verzoekers verklaringen de door hem neergelegde documenten blijkt dat zijn grootouders reeds in 2001 uit hun boerderij zijn verdreven en dat zij officieel als ontheemden werden erkend. Toen hij en de andere familieleden beslisten om terug te keren, namen zij, volgens verzoekers verklaringen, vee en materiaal mee om de boerderij terug in gebruik te nemen. Verzoeker bevestigde dat zij vooraf niet waren gaan kijken naar de boerderij (NPO, p. 8). Opgemerkt door de dossierbehandelaar dat de FARC al in 2017 officieel ontbonden was en zij toch pas in 2022 teruggingen naar de boerderij, verklaarde verzoeker dat zij zolang wachtten omdat het in Colombia mogelijk is dat de gewapende groep er misschien niet meer is, maar dat er wel nog altijd dissidenten zijn van die groep en gevraagd waarom zij dan toch besloten om na 21 jaar terug te keren stelde verzoeker dat ze dachten dat de boerderij achtergelaten zou zijn en koeien wilden meenemen om de boerderij nieuw leven in te blazen (NPO, p. 8-9). Gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat na de ontbinding van de FARC-EP in 2017 als onderdeel van het vredesakkoord van 2016, tot op heden dissidente FARC-fronten actief zijn in verschillende regio's in Colombia (CEDOCA, COI Focus. *Colombia. Veiligheidssituatie*, 20 november 2023, p. 9-7) en het feit dat verzoeker zelf verwijst naar de mogelijkheid dat dissidente groeperingen nog actief zijn na de ontbinding van een gewapende groepering, is het niet aannemelijk dat hij en zijn familieleden, zonder zich vooraf te informeren over de actuele situatie van de boerderij van zijn grootouders, onmiddellijk vee en materiaal zouden meenemen toen zij voor het eerst in 21 jaar naar de boerderij teruggingen. Zeker gelet op de gewelddadige wijze waarop zijn grootouders de boerderij was ontnomen en het feit dat zij door de overheid officieel als ontheemden werden erkend, is het weinig geloofwaardig dat zij op geen enkele wijze informatie inwonen bij de overheid of lokale bewoners over de concrete situatie in het gebied waar de boerderij ligt. Hun bezoek aan de boerderij was er duidelijk niet op gericht om eerst poolshoogte te nemen, maar wel om de boerderij onmiddellijk in gebruik te nemen aangezien zij koeien bijhadden toen zij voor het eerst teruggingen. Verzoeker en zijn familie hadden geen idee in welke staat de boerderij zich zou bevinden na meer dan twee decennia. Dat zij ondanks dit alles toch besloten om meteen koeien en materiaal mee te nemen naar de boerderij is dan ook dermate onwaarschijnlijk dat dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt hierover terecht gemotiveerd dat: *“Echter dient het opgemerkt te worden dat het niet weet te overtuigen dat u en enkele familieleden in 2022*

teruggekeerd zouden zijn naar de boerderij waarvan uw grootouders in 2001 verdreven werden (CGVS, p. 8). Zo mag het onder meer ten stelligste verbazen dat jullie het niet nodig vonden om eerst eens na te gaan of jullie daadwerkelijk konden terugkeren naar de boerderij alvorens daar effectief naartoe te trekken met vee en materiaal (CGVS, p. 8-9). Nochtans kan verwacht worden dat als u na zoveel jaren, eenentwintig jaar in dit geval, wil terugkeren naar een plaats dat je eerst een nagaat of een terugkeer wel effectief mogelijk is. Dat jullie echter al met koeien en materiaal naar de boerderij gingen om dan vast te stellen dat er op veertig meter voor de ingang van de boerderij een controlepost van FARC-dissidenten was is absurd (CGVS, p. 9).

Dergelijk gedrag van u en uw familieleden valt geenszins te rijmen met de door u geschetste situatie. Het is immers erg onlogisch dat u en uw familieleden zo impulsief te werk zouden gaan terwijl uw grootouders destijds gevlucht waren omdat hun leven op het spel stond". Verzoeker citeert zijn verklaringen en betoogt dat hieruit blijkt dat hij niet impulsief tewerk is gegaan nu zij vijf jaar hebben gewacht na de ontbinding van de FARC. Daarmee gaat verzoeker evenwel voorbij aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat zij teruggingen zonder eerst na te gaan of het veilig was en bovendien vee en materiaal meenamen waaruit terecht wordt besloten dat dit niet te rijmen valt met de door hem geschetste situatie. Er kan geenszins blijken dat de bestreden beslissing op dit punt onjuist gemotiveerd zou zijn, zoals verzoeker ten onrechte stelt in het verzoekschrift.

Verder valt de boodschap in het pamflet van de FARC van 3 maart 2022 waarin wordt gesteld dat verzoeker hen moet vervoegen niet te rijmen met hun volgens verzoeker niet mis te verstane boodschap toen hij en zijn familieleden op weg naar hun boerderij door hen werden tegengehouden dat zij hen niet meer in de buurt van de boerderij wilden zien waarop zij hen lieten gaan. Er kan niet worden ingezien waarom zij verzoeker, die toen al zevenentwintig jaar oud was en zijn ooms zouden willen rekruteren als zij hen enkele weken (althans volgens zijn verklaringen bij het CGVS) hadden laten gaan en duidelijk maakten dat zij hen daar niet meer wilden terugzien. Bovendien ontving verzoeker twee schriftelijke bedreigingen in maart en mei 2022 en werd hij volgens zijn verklaringen op 7 augustus 2022 telefonisch gecontacteerd, maar vond verder nooit enige fysieke ontmoeting plaats met zijn belagers nadat hij samen met zijn familieleden aan het checkpoint van de FARC zou zijn teruggestuurd begin 2022 (volgens zijn verklaringen op het CGVS) tot aan zijn vertrek uit Colombia in juni 2023, terwijl hij zelf verklaarde dat zij aan de telefoon hadden gezegd *"dat ze wisten waar ik werkte, dat ze alles over mijn leven wisten, ze vroegen waarom ik niet naar hen gegaan was en me niet had laten rekruteren en zeiden ook dat ze me zouden vermoorden"* (NPO, p. 11). Dat hij in al die tijd nooit fysiek werd benaderd door de FARC-dissidenten staat in schril contrast met het beeld dat verzoeker naar voorschuijft van een persoon die de FARC-dissidenten gedwongen wilden rekruteren en het tijdsverloop tussen de verschillende bedreigingen doet al evenmin uitschijnen dat de FARC-dissidenten erop gebrand waren verzoeker in te lijven. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Verder dient opgemerkt te worden dat het CGVS zich ernstige vragen stelt omtrent uw verklaringen aangaande het gedrag dat de FARC-dissidenten gesteld zouden hebben. Zo is het immers bijzonder onlogisch dat zij jullie, nadat ze u en uw familieleden hadden weggestuurd van de boerderij, nog zouden viseren. Zo verklaart u immers dat ze jullie daar niet opnieuw in de buurt van de boerderij wilden zien toen ze jullie lieten gaan (CGVS, p. 9). Dat diezelfde FARC-dissidenten u dan nadien, in maart 2022, een brief toestuurd waarin stond dat zij u wilden rekruteren en anders een aanslag zouden plegen op uw leven houdt weinig steek (CGVS, p. 8, 10). Er kan nochtans verwacht worden dat als FARC-dissidenten jullie vrijlaten dat ze jullie nadien verder niet zouden lastigvallen zonder dat daarvoor een nieuwe aanleiding is, laat staan dat ze jullie zouden opsporen tot in een stad die op anderhalf uur rijden van hun locatie ligt (CGVS, p. 11). Dat de FARC-dissidenten u, uw ooms en neef dan bovendien ook nog eens zouden willen rekruteren onder dwang is merkwaardig (CGVS, p. 4, 8). Op dat moment was u immers al zeventwintig jaar oud. Dat de FARC-dissidenten personen die ze eigenlijk beschouwen als hun tegenstanders zouden willen inlijven is bijzonder onlogisch en komt dan ook weinig geloofwaardig over. Voorts is het bijzonder onlogisch dat er tussen de bedreigingen veel tijd zat en verder niks gebeurde. Nochtans blijkt dat de FARC-dissidenten u wel degelijk wisten te vinden. Zo ontving u de eerste bedreiging bij u thuis op 3 maart 2022 (CGVS, p. 10). Dat u toen een volgende brief ontving op 20 mei 2022 en daarna telefonisch gecontacteerd werd op 7 augustus 2022 door hen is opvallend gelet op het feit dat daartussen en daarna niks meer gebeurd is (CGVS, p. 11). Nochtans hadden de FARC-dissidenten aan de telefoon gezegd dat zij u afwisten van uw werk en alles over uw leven wisten (CGVS, p. 11). Bijgevolg kan verwacht worden dat u wel eens fysiek benaderd geweest zou zijn door hen alvorens uw vertrek in juni 2023, in casu quod non. Dat de FARC-dissidenten nooit iets jegens u gedaan zouden hebben in een periode van anderhalf jaar is weinig aannemelijk gelet op de door u geschetste situatie. Ook deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling."* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven maar beperkt zich tot de opmerking dat het CGVS heeft nagelaten vragen bij te stellen over dit onderwerp en dus niet zomaar zonder verder onderzoek kan besluiten dat verzoekers verklaringen hierover niet aannemelijk zijn. Uit de lezing van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoeker over deze aspecten gerichte vragen werden gesteld en dat de bestreden beslissing zijn antwoorden, die verder niet voor interpretatie vatbaar zijn hierop correct weergeeft en hieruit de correctie conclusies trekt. Er blijkt niet dat verzoekers antwoorden onduidelijk zouden geweest zijn noch dat hij de gestelde vragen niet zou begrepen

hebben. Verzoeker geeft geen enkele concrete indicatie waaruit kan worden afgeleid dat verdere vragen zich opdrongen ter verduidelijking. De voormelde pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen dan ook onderschreven worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat de beschadiging aan zijn motor in 2023 het werk zou geweest zijn van de FARC-dissidenten en kan niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat verzoekers moeder, ooms en neven nog steeds in Valledupar wonen maar volgens zijn verklaringen verder geen problemen hebben gekend, wat een verdere indicatie is van de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. Dit is des te meer het geval nu het derde pamflet van de FARC-EP van 14 januari 2024 vermeldt dat zij weten dat verzoeker Colombia heeft verlaten, waardoor redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden dat zij door de FARC-dissidenten minstens zouden zijn benaderd, indien zij verzoeker zouden viseren.

De Raad, bij gebrek aan enig verweer hierover in het verzoekschrift de bestreden beslissing dan ook bijtreden waar het volgende wordt gemotiveerd: *“Wat uw motor betreft, die eens beschadigd werd in 2023, kan niet aangenomen worden dat dit door toedoen was van de FARC-dissidenten (CGVS, p. 8, 10). Zo zou u na dit vandalisme langs geweest zijn bij de politie maar ze vertelden u daar dat dit waarschijnlijk gewoon vanden waren omdat er in de stad erg veel criminaliteit was waardoor het dus als iets alledaags beschouwd werd (CGVS, p. 13). Vermoedelijk had dit voorval dan ook helemaal niks te maken met uw problemen, in tegenstelling tot hetgeen u beweert. Er kan immers verwacht worden dat de FARC-dissidenten u in 2023 eerder fysiek zouden belagen indien zij u al sedert maart 2022 aanmaanden om hen te vervoegen. Tevens de vaststelling dat uw familieleden, zoals uw moeder, ooms en neven, daar op heden nog steeds wonen en verder geen problemen gekend hebben is opvallend (CGVS, p. 6, 11, 12). Er kan nochtans verwacht worden dat de intensiteit van hun problemen enkel zou toenemen naar verloop van tijd indien uw verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid. Dat u bovendien weggevlucht bent van daar en dat de FARC-dissidenten dit klaarblijkelijk weten, gelet op de inhoud van het derde pamflet, is een reden temeer voor hen om uw familieleden te viseren (CGVS, p. 8, 11). Dat uw familieleden gewoon kunnen verder gaan met hun leven in Colombia is zeer onlogisch gelet op de door u geschetste situatie, hetgeen nogmaals de ongeloofwaardigheid van jouw verklaringen in de verf zet”.*

Bovenstaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met FARC-dissidenten niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Ten overvloede blijken verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop hij en zijn familieleden zouden zijn teruggekeerd naar de boerderij niet eensluidend te zijn, nu hij bij de DVZ uitdrukkelijk verklaart dat zij in juli 2022 naar de boerderij waren teruggekeerd (Vragenlijst CGVS, punt 3.5) en tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij weet op welke datum hij was teruggekeerd naar de boerderij verklaart *“ik weet dat het in het begin van het jaar was, januari of februari maar de exacte datum weet ik niet meer”* (NPO, p. 10). Verzoeker stelt in het verzoekschrift *“Verzoeker heeft hieromtrent het volgende verklaard: “Nee ik heb wel verteld aan die vrouw dat ik niet meer wist in welke periode van het semester het precies was maar toen ik dan de notities herbekeek wist ik weer dat het in het begin van het jaar was”* (verzoekschrift, p. 3). Verzoeker stelt vervolgens dat zijn verklaringen blijkbaar niet volledig werden genoteerd. Het citaat in het verzoekschrift kan niet worden teruggevonden in de notities van het persoonlijk onderhoud, dat enkel vermeldt dat verzoeker ja antwoordt op de vraag of hij bij de DVZ, weliswaar kort alle essentiële elementen heeft weergegeven waarop zijn beschermingsverzoek is gebaseerd en dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond (NPO, p. 3). Verder kan ook niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om schriftelijke opmerkingen te maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit het administratief dossier blijkt dat een kopie van de notities aangetekend werd verstuurd naar de door hem opgegeven gekozen woonplaats, dat een bericht hiervan werd achtergelaten door de postdiensten op dit adres maar dat deze aangetekende zending niet werd afgehaald (AD verzoeker, map bijkomende informatie). In de vragenlijst CGVS wordt verder ook geen melding gemaakt van het feit dat verzoeker zou gezegd hebben dat hij niet meer wist *“in welke periode van het semester het precies was”*, zoals in het verzoekschrift wordt aangegeven, maar enkel dat hij antwoordde dat het in juli 2022 was. In het voorafgaand advies bij de vragenlijst CGVS wordt gesteld dat van de verzoeker wordt verwacht dat hij nauwkeurig maar in het kort weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. *In casu* werd aan verzoeker bij de DVZ specifiek gevraagd naar de periode waarin hij met zijn familieleden terugkeerde naar de boerderij van zijn grootouders, waarop hij een specifieke maand noemde. De discrepantie tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS kan bijgevolg niet verklaard worden door de instructie om in het kort de voornaamste elementen of feiten weer te geven, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker weliswaar verklaart dat hij na de klacht bij het commissariaat van Cordazzi nog naar het commissariaat van zijn woonplaats zou zijn gegaan na het eerste pamflet dat hij ontving maar dat men er hem zei dat dezelfde zaak niet daar kon geregistreerd worden. Verzoeker legt hiervan geen enkel tastbaar begin van bewijs voor en evenmin kan blijken dat hij het commissariaat van

Cordazzi op de hoogte zou gehouden hebben van het tweede pamflet en de telefonische bedreigingen die hij in augustus 2022 zou hebben ontvangen. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.

In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalía General de la Nación (FGN) is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen (UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*, August 2023, p. 34-35, CEDOCA, COI Focus. *Colombia. Beschermingsmogelijkheden door de overheid*, 16 februari 2021). Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is, blijkt niet dat burgers helemaal geen toegang zouden hebben tot bescherming vanwege de overheid in Colombia of dat dit bij voorbaat in alle gevallen zinloos zou zijn. Door louter zijn verklaringen over zijn ervaringen met de politiediensten te herhalen, te stellen dat men hem niet kan verwijten dat hij niet wilde wachten tot hij vermoord werd en te verwijzen naar de trage werking van de overheidsdiensten zoals ook bevestigd in de reeds vermelde COI Focus, toont verzoeker niet aan dat hij alle nationale beschermingsmogelijkheden zou hebben uitgeput. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat zijn verklaringen over de problemen met de FARC dissidenten niet geloofwaardig zijn, zodat *in casu* zijn nalaten de Colombiaanse overheidsdiensten op de hoogte te houden van de verdere ontwikkelingen nadat hij met zijn familieleden reeds klacht zou hebben ingediend in Cordazzi, samengelezen met de inhoudelijke beoordeling van de klacht bij dit commissariaat in de bestreden beslissing, die in het verzoekschrift volledig ongemoeid wordt gelaten, de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de FARC-dissidenten verder ondermijnt.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden.

Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over Colombia, besluit de Raad dat hij de door hem voorgehouden problemen met de FARC dissidenten, niet aannemelijk maken omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze problemen voor zijn vertrek uit Colombia, vervolging riskeert in geval van terugkeer.

In zoverre verzoeker zich nog beroept op de mogelijke problemen die hij zou kunnen hebben omwille van de politieke activiteiten van zijn vader volstaat het erop te wijzen, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing en op geen enkele wijze betwist in het verzoekschrift, dat verzoeker zelf verklaarde niet in politiek betrokken te zijn (NPO, p. 8) dat hij geen contact meer heeft met zijn vader sinds de scheiding van zijn ouders die jaren geleden plaatsvond (NPO, p. 6) en dat hij zelfs de naam niet kent van de politieke partij waarvoor zijn vader destijds kandidaat burgemeester was. Verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer omwille van de politieke activiteiten van zijn vader problemen zou kunnen krijgen of hierdoor vervolging zou kunnen riskeren.

Verzoeker heeft zich niet op andere problemen of elementen dan diegene die hierboven zijn besproken, beroepen.

4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen voor zijn vertrek uit Colombia niet aannemelijk heeft gemaakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij vervolging riskeert omwille van de politieke activiteiten van zijn vader.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers in zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, CEDOCA, “*COI Focus Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en EUAA: “*Colombia Country Focus*” van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op [RvV X - Pagina 13](https://www.cgvs.be/sites/default/files/</i></p></div><div data-bbox=)

[rapporten/coi focus colombia. veiligheidssituatie 20231120.pdf](#) of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken".

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Valledupar in het departement Cesar, waar verzoeker heeft verbleven voor zijn vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

De stad Valledupar blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Door louter te verwijzen naar dezelfde COI Focus als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en te stellen dat het aantal gewapende confrontaties is toegenomen en er een zorgwekkend humanitair klimaat werd gecreëerd, doet verzoeker geen afbreuk aan de bovenstaande analyse met betrekking tot de geografische gebieden waar sprake is van een gewapend conflict en de conclusie dat de stad Valledupar niet tot één van deze geografische gebieden behoort.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Valledupar is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET